ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Γιάννη Ελαφρού**

Η μάχη του ασφαλιστικού έχει ξεκινήσει και όλα δείχνουν πως δεν θα είναι ένας περίπατος για την κυβέρνηση, ούτε βέβαια είναι σίγουρος κάποιος ξεσηκωμός τύπου Γιαννίτση. Υπάρχουν όμως σοβαρές δυνατότητες για μια μάχη που θα τραυματίσει βαθύτατα το αστικό μνημονιακό μπλοκ, θα δημιουργήσει όρους για συνολική αλλαγή του συσχετισμού και για ευρύτερη νικηφόρα αντεπίθεση του εργατικού λαϊκού κινήματος για την ανατροπή της επίθεσης κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ και κάθε κυβέρνησης, όπως αυτής των ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, που την υλοποιεί. Τίθεται λοιπόν το ερώτημα «πως θα δοθεί νικηφόρα αυτή η μάχη;»

Πρώτο, να δώσει το κίνημα και η μαχόμενη Αριστερά την μάχη για να την κερδίσει. «Όποιος στην μάχη πάει για να πεθάνει, στρατιώτη μου τον πόλεμο τον χάνει», έγραφε ο Ιάκωβος Καμπανέλης. Αγώνας λοιπόν όχι για την τιμή των όπλων, όχι για να βγει η υποχρέωση, με λογική διαμαρτυρίας ή κομματικής κεφαλαιοποίησης, αλλά για να εκτροχιαστεί η αντεργατική αντιλαϊκή τομή, να μην έρθει καν το σφαγιαστικό νομοσχέδιο, να μπλοκαριστεί το πρόγραμμα. Αυτό θα είναι κέρδος για τον λαό. Άρα, όχι μια απεργία όταν έρθει το νομοσχέδιο στη βουλή (συνταγή ήττας και αποτυχίας), όχι απλά κομματικές παρελάσεις, αλλά συμβολή όλων των δυνάμεων στο ξεδίπλωμα μιας συνολικής πανκινητοποίησης, με αποφασιστικές μορφές πάλης, προληπτικό αγώνα, προειδοποιητικές απεργίες («να αποσυρθεί τώρα το νομοσχέδιο»), αποφασιστικό αγώνα διαρκείας με συνδυασμό όλων των μορφών πάλης, δημιουργία αντίπαλου δέους του μαζικού λαϊκού κινήματος απέναντι στην Ιερή Συμμαχία κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ, την οποία συμπληρώνει και η μνημονιακή αστική «αντιπολίτευση» του τροϊκανού Μητσοτάκη, του ΠΑΣΟΚ, του Ποταμιού κλπ.

Δεύτερο, ο αγώνας θα είναι νικηφόρος εάν πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι αυτοαπασχολούμενοι, οι αγρότες. Εάν γίνουν παντού συνελεύσεις σωματείων, επιτροπές αγώνα, απεργιακές επιτροπές, συνελεύσεις γειτονιών, μπλόκων, φοιτητικών συλλόγων κλπ. Εάν δημιουργηθεί ενωτικό, μαζικό και δημοκρατικό κέντρο οργάνωσης του αποφασιστικού εργατικού αγώνα, στηριγμένο στο συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων. Η μάχη δεν μπορεί να κερδηθεί με επικεφαλής την πλήρως αναξιόπιστη αστικοποιημένη ΓΣΕΕ και τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό. Ούτε βέβαια αρκεί

το ΠΑΜΕ ή οι κομματικές παρεμβάσεις δυνάμεων της Αριστεράς. Απαιτείται ένας αυθεντικός συντονισμός όλων των αγωνιζόμενων δυνάμεων. Αυτό το δρόμο ανοίγουν οι συναντήσεις πρωτοβάθμιων σωματείων σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και αλλού, που μπορεί να διευρυνθούν και πρέπει να στηριχθούν τώρα από όλες τις ταξικές δυνάμεις. Εδώ μπορεί να συμβάλλει και το ΠΑΜΕ, ακόμα και δεχόμενο ένα πρώτο βήμα συνεννόησης και κοινής δράσης με τους συντονισμούς πρωτοβάθμιων σωματείων.

Τρίτο, ο αγώνας θα είναι νικηφόρος εάν επιτευχθεί καταρχήν η ενότητα της εργατικής τάξης και παραπέρα η κοινωνική συμμαχία με τα άλλα λαϊκά στρώματα. Εάν αποκρουστεί η κυβερνητική προσπάθεια να μετατρέψει το δικαίωμα στην ασφάλιση σε ατομική υπόθεση και «προσωπική διαφορά», όπου ο νέος θα τσακώνεται με τον μεγαλύτερο, ο πάμφτωχος με τον φτωχό, ο επαγγελματίας με τον μισθωτό και ο αγρότης με τον κάτοικο της πόλης. Απεναντίας, όλα αυτά τα στρώματα πρέπει να συναντηθούν, όχι με τα πλαστικά σημαιάκια της υπεράσπισης της μιζέριας του καθενός, της εξαίρεσης, των μικροδιευκολύνσεων που σαρώνονται από τη μνημονιακή καταιγίδα, αλλά με τη σημαία των σύγχρονων ασφαλιστικών δικαιωμάτων και αναγκών για όλους.

Τέταρτο, ο αγώνας θα είναι νικηφόρος εάν ανοίγει ορίζοντες, εάν μπορεί να φωτίσει και να ανοίξει το δρόμο για αποφασιστικές κατακτήσεις, εάν δεν μένει μόνο στο απαραίτητο «δεν θα περάσει», αλλά όταν οπλίζει το «δεν πάει άλλο», με το «να πάει αλλιώς!». Τέρμα το κατενάτσιο, καμιά ανοχή στη λογική που έχει επιβάλλει το σύστημα, ο αστικός συνασπισμός εξουσίας και την οποία αναπτύσσει παραπέρα σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ: Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς, έτσι είναι ο συσχετισμός και η εποχή, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να διαχειριστούμε τη φτώχεια μας, όσο πιο δίκαια γίνεται, να σώσουμε ότι μπορούμε. Κομμένο το δούλεμα: στον 21ο αιώνα του απίστευτου πλούτου και της απερίγραπτης φτώχειας, δεν θα γίνουμε οι ψηφιακοί δούλοι. Απαιτούμε στους παραγωγούς του πλούτου. Με ένα αποφασιστικό πλαίσιο διεκδικήσεων που θα ξεκινά από την αρχή πως η κοινωνική ασφάλιση είναι δικαίωμα και όχι εμπόρευμα και παλεύει για ένα αποκλειστικά δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα με δικαίωμα πρόσβασης σε όλους, με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες και όχι ό,τι χωράει στο μνημόνιο, στην εξυπηρέτηση του χρέους, στην κερδοφορία του κεφαλαίου, στο δημοσιονομικό σύμφωνο της ΕΕ. Απεναντίας ειδικά στην Ελλάδα, μια χώρα με τέτοια κοινωνική καταστροφή όχι μόνο δεν επιτρέπεται καμία περικοπή, αλλά απαιτείται άμεσα αναβάθμιση και διεύρυνση της ποιότητας της κοινωνικής ασφάλισης. Ο αγώνας θα είναι νικηφόρος εάν δεν ταυτιστεί με την υπεράσπιση της σημερινής απαράδεκτης κατάστασης στο ασφαλιστικό και εργασιακό πεδίο, αλλά απαιτήσει ριζικές αλλαγές προς όφελος της εργασίας. Αλλιώς πως μπορεί να αγωνιστεί ο νέος ανασφάλιστος ή με μισθό 400 ευρώ (συχνά μαύρα), ο νέος άνεργος ή «ωφελούμενος» ανά διετία, ο αυτοαπασχολούμενος ή

μισθωτός με μπλοκάκι που είναι ήδη καταχρεωμένος, ο συνταξιούχος που δεν μπορεί να έχει ούτε τα φάρμακά του; Μάχη για την κοινωνική ασφάλιση σημαίνει μάχη για σταθερή εργασία με πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα και συλλογικές συμβάσεις, αυξήσεις στους μισθούς για μισθούς αξιοπρέπειας και όχι γαλέρας, κτύπημα της ανεργίας με μείωση των εβδομαδιαίων ωρών εργασίας και των ετών μέχρι τη συνταξιοδότηση. Πέμπτο, ο αγώνας θα είναι νικηφόρος εάν έχει ισχυρό πολιτικό εξοπλισμό. Η μάχη δεν θα είναι εύκολη. Απέναντι θα παραταχθεί το σύνολο του αστικού συνασπισμού εξουσίας. Η Ιερή Συμμαχία κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ δίνει στην μάχη του ασφαλιστικού –και σωστά!- στρατηγική σημασία και όχι μόνο λογιστική, καθώς τη συνδέει με την συνολική αντιδραστική αναδιάρθρωση στο επίπεδο εργασία – ασφάλιση, παραγωγής – αναπαραγωγής, επιδιώκοντας συνολική ταπείνωση της εργασίας και υπερεκμετάλλευση σε όλα τα επίπεδα, σε συνδυασμό με το παραπέρα άνοιγμα πεδίων κερδοφορίας στην ιδιωτική ασφάλιση. Στη δική τους πλευρά, με ρόλο κρίσιμο και πρωταγωνιστικό, θα είναι και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, η οποία υιοθετεί ήδη τα αντιδραστικά επιχειρήματα (π.χ. «δεν βγαίνουν τα Ταμεία», πώς να βγουν μετά από τόση πολύχρονη λεηλασία;), με επιπλέον αριστερό πασπάλισμα («πληρώνουν τα ρετιρέ», «εξασφαλίζουμε δίκαιη κατανομή βαρών», κάτι σαν δικαιοσύνη στην κόλαση). Θα χρησιμοποιηθούν όλα τα γνωστά βαριά όπλα του συστήματος, όπως «δεν θα περάσουμε την αξιολόγηση και δεν θα έχουμε ρευστό» και βεβαίως το Grexit… Δίπλα σε αυτά και το να μην πέσει η «αριστερή κυβέρνηση», ειδικά τώρα που ανασταίνουν έναν παρωχημένο δικομματισμό με τη ΝΔ.

Άρα όποιος νομίζει πως θα αντιπαρατεθεί με μονοθεματικά ή μίνιμουμ νεροπίστολα είναι γελασμένος. Χρειάζεται μια ισχυρή ταξική πτέρυγα και μια ενισχυμένη αντικαπιταλιστική και σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά που θα εφοδιάσουν ευρύτερα το μαζικό κίνημα με ισχυρά πολιτικά όπλα. Ο αγώνας θα είναι αντικυβερνητικός και ενάντια σε όλο το μνημονιακό μπλοκ! Καμιά αυταπάτη, καμιά ανοχή για την κυβέρνηση Τσίπρα – Καμμένου. Θέλουν να κατεδαφίσουν το ασφαλιστικό; Θα τους κατεδαφίσει το μαζικό κίνημα. Εάν προχωρήσουν σε αυτό το νομοσχέδιο να ετοιμαστούν αυτοί για πρόωρη συνταξιοδότηση. Δεν μπορεί να υπάρξει αντιμνημονιακός αγώνας χωρίς να είναι μετωπικά ενάντια στην κυβέρνηση που εφαρμόζει το μνημόνιο. Άρα ρήξη εδώ και τώρα με οποιαδήποτε έκφραση της κυβερνητικής πολιτικής και του ΣΥΡΙΖΑ. Αλλιώς ανοίγει χώρος για να κερδίσει αντικυβερνητικά η ΝΔ. Ο αγώνας θα είναι συνολικά αντιμνημονιακός για να σπάσει και το τρίτο και τα προηγούμενα μνημόνια και όλο το καθεστώς της επιτροπείας από ΕΕ – ΔΝΤ. Είναι αγώνας για την απελευθέρωση από τη φυλακή του ευρώ και της ΕΕ, για την αποδέσμευση από την χρεομηχανή που καταδικάζει σε διαρκή λεηλασία και στερεί από πολύτιμους πόρους που θα μπορούσαν να ενισχύσουν την κοινωνική ασφάλιση και όχι μόνο. Είναι αγώνας για να πληρώσει το κεφάλαιο και η πλουτοκρατία για την ληστεία των

Ταμείων, την εισφοροδιαφυγή, τις εισφοροαπαλλαγές και τους πετσοκομμένους μισθούς. Σε αυτή την μεγάλη μάχη θα συμβάλλει αποφασιστικά η κοινή δράση και ο πολιτικός συντονισμός της μαχόμενης Αριστεράς, όπως πρότεινε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δεν είναι για τη «φωτογράφιση», ούτε για ξεκάρφωμα, ούτε για την διαφήμιση κομματικών οργανισμών ή πολιτικών παραγόντων, αλλά για να ματώσουμε ώστε να βγει το κάρο του κινήματος από τον βάλτο της διαχειριστικής λογικής του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού και από την «αριστερή» εκδοχή του δεν γίνεται τίποτα. Γιατί, «στρατιώτη μου, τη μάχη θα κερδίσει, όποιος πολύ το λαχταρά να ζήσει».

Πηγή:“ΠΡΙΝ”